

האור שנולד איתי / תרצה אפללו

נולדתי בחנוכה, בנר הראשון של חנוכה.

יש נתונים בחיים שמעוררים בנו גאווה, יש כאלה שפחות. מאז ומתמיד שמחתי לבשר ולהזכיר שנולדתי בתאריך זה.

זיכרונות אלה היכו בי פתאום וסיימתי את השיחה אחרי שהודיתי לאחותי. שמחתי לשמוע את הסיפורים האלה על עצמי כי הם איפשרו לי לקשר בין הילדה הקטנה שהייתי, לבין האישה המחבבת מאוד את הכתיבה - כיום.

לא מזמן מצאו הוריי בתוך מגירה את אחד השירים שכתבתי, לדעתי בגיל שמונה, בנושא האביב. הם ציינו שככל הנראה נועדתי לשירה ולכתיבה כבר מגיל צעיר, ואז הופיע פתאום מול עיניי אחד הספרים שקראתי בהנאה. הוא היה מונח בחדרי בספרייה של אמי (מורה לצרפתית ביסודי בצרפת), ועסק בשיריהם של גדולי המשוררים הצרפתיים.

תחושת נוסטלגיה הציפה אותי כשהרהרתי עוד בחוויות שנקברו עמוק בזיכרוני.

אבל בעיקר תהיתי לאן נעלמה תרצה זו כל כך הרבה שנים, ורק בגיל שלושים ושלוש חזרה לכתוב באופן רציני. לצערי לא היה לי קשה לדעת את התשובה: הייתי עסוקה במרדף ובחיפוש אחרי אור שאינו שלי, זה שראיתי או שדמיינתי שראיתי בוהק אצל אחרים. זזתי פה ושם כמו בובה על חוטים שנטשה את מה שגרם לה לחייך ולשמוח, במחשבה שכל זה חסר תועלת ואינו משתלם.

לחיות במרדף אחרי אור זה, זה לא רק ללכת

אולי משום שהרגשתי כמו אור קטן שמטייל לו על פני האדמה וזה מה שחיבר אותי ליום הולדתי? אל תטעו, כמו כל תושבי פלנטה זו יש לי פינות אפלות רבות בחיי, אבל די האמנתי באור שלי, וחיפשתי אותו עוד ועוד בתקווה שיום אחד הוא יאיר באור גדול ממש.

כשהציעו לי לכתוב במגזין זה, חיפשתי תוכן מעניין ותהיתי איך מעולם לא השקעתי בהבנת המשמעות העמוקה ותפיסת מהותו של החג שנולדתי בו.

במחשבה שנייה, נזכרתי בספר יפהפה על סיפורי חנוכה שאמא שלי קנתה בילדותי. אהבתי אותו מאוד וקראתי אותו ישר והפוך.

נזכרתי גם כי בתור ילדה קטנה הייתי חובבנית גדולה של ספרים. אחת האחיות שלי הזכירה לי שהייתי אפילו קוראת את המילון. אמרתי לה: "אה, כן. המילון המאור שאמא קנתה לי?" והיא ענתה "גם זה נכון, אבל התכוונתי למילון הגדול של הבית, האנציקלופדיה".

עד כיתה י"ב, מה שהניע אותי ללכת לבית ספר - היו שיעורי העברית. למרות שלא הייתי תלמידה חרוצה במיוחד, יכולתי להשקיע שעות של עבודה על חיבור ולימוד השפה ודקדוקה, וכתוצאה מכך הייתי משיגה בעזרת ה' ציונים מצוינים.

כשהייתי בכיתה י"א, החזירה לנו אותה המורה מבחנים. היא התקרבה אלי ודיברה במילים שמעולם לא שכחתי, אפילו ברגעים החשוכים ביותר: "האם את יודעת שאת כותבת טוב מאוד? יש לך סגנון כתיבה מיוחד מאוד".

אלה היו המילים שהשתלטו על הקולות המרתיעים, כשחייגתי לפני תשעה חודשים ביד רועדת למספר הטלפון שהופיע בפרסומת לסדנת הכתיבה, המאפשרת לי היום לכתוב שורות אלה בעיתון זה.

מספיק רק אדם אחד, מורה אחת שמאמינה בך, כדי לקבל כנפיים מחדש. לפי דעתי זהו נס אמיתי.

בחסדי שמים, זכיתי להכיר אנשים נוספים שהצליחו להניע אותי קדימה, ביניהם מישהי (שעדיין לא זכיתי לפגוש בצורה פיזית) המאפשרת לנשים ונערות רבות לממש את עצמן, ומי היא אם לא זאת שעומדת מאחורי מגזין זה, מגזין "השראה". כי היא אכן יודעת שללא השראה וסייעתא דשמיא - שום דבר אינו אפשרי, וכך הצליחה להחיות את חלומותינו ולהאיר את דרכנו באורות חדשים.

חנוכה שמח!

ולהשקיע בכיוון הלא נכון, אלא לנחות ולשקוע בתוך החושך. וכשהוא הופך להיות אטום, מחניק ומעיק, אנחנו נמצאים במקום הכי מסוגל לקרב אותנו אל אבינו שבשמים, ומהחיבור הזה אליו נפתחות הדלתות אל האור.

הרב פינקוס מסביר בספרו על חנוכה שבתוך חושך וצרות שמהוות מחיצות בינינו לריבונו של עולם, מונחת אפשרות של קירבה מיוחדת אליו יתברך.

החשמונאים נלחמו למען התורה הקדושה כשלא היה להם שום דרך לנצח. הקדוש ברוך הוא ראה שעשו את הצעד למרות שלא היה להם סיכוי, ועשה להם ניסים גלויים.

גם אנחנו, למרות החושך, לא נהסס להילחם לטובת נשמתנו, ונזכה לבסוף בעזרת השם לראות ניסים רבים. צריך רק לפקוח היטב את העיניים ואת הלב כדי לראותם.

הרב פינקוס מסביר עוד, כי לפעמים הנס כבר תוכנן זמן רב קודם - מה שהופך אותו לגדול יותר.

וכיוון שסיפרתי לכם על עצמי בתחילת הכתבה, אסיים באנקדוטה הנוגעת אלי בנושא זה:

למדתי בבית ספר יהודי בצרפת. כבר בגיל צעיר למדנו לכתוב ולקרוא בעברית, כדי שנוכל להתפלל וללמוד את דברי התנ"ך בקלות. אבל רק בגיל שלוש עשרה, בכיתה ח', למדתי עברית כפי שהיא נכתבת ומדוברת בישראל. המורה שלנו לעברית התמסרה למקצוע שלה, וכך הצליחה להעביר אלי את האהבה הזו לשפת העברית. לכן,